

Az emberek fegyvertelenül ébrednek

Stevan Raičković

*Az emberek bemennek a házakba. Felnyitják az emlékezések dobozát. Behajtják
[ablakaikat.*

Aztán még egy ideig

Mintegy lopva

Nézik a függönyön át azt a lengő kört a kövezeten

Melyet a lámpa fénye vet.

A folyón túl

Az emberek sárkunyhóikba mennek

Kissé hajlott háttal.

Hallgatják

Ott valahol a fej magasában

A most már csak alig-alig

Remegő levegőt

És játékos nádszálakat.

A letaposott fűvön

A település és a város között melynek a nevét

Mintha csak találókérdésnek szánta volna valaki

A katonák

Álmos-sötéten

Hegyes gúlákba rakják puskáikat.

Majd bebállagnak a sátorba, lehajtott fővel, hódoló alázattal.

Egyébként

Köröskörül

A madarak levelekké változnak.

A kígyók egészen jól utánozzák a faháncs repedéseit.

A vizek és a halak elhúznak egymás mellett

Ki-ki a maga álma felé.

A szél petyhüdt bőrt feszített a dombhajlatra

Melynek képe elolvad a sötét levegőben.

Az ég alatt tovább kezd élni

A gyökereستől kitépett emlékezés mindannyiunk fejealján.

Aztán lassan
 Szokásos jelükkel bejelentik átváltozásukat a csillagok
 És láthatatlanul
 Halkan változtatják szerepüket a színpalak mögött.
 A levelek madarakká változnak.
 A kígyók és a repedések kúszni kezdenek ki-ki a maga virága felé
 Mindegyik virág a maga napja felé.
 Most már nyilvánvaló hogy mi a levegő
 És mi nem.
 Az ott már a domb a maga szemmelátható biztonságában.
 A szél fölkerelkedett és most teszi első lépését
 Első bizonytalan milliméternyi távját.
 Egyébként
 Köröskörül
 A bádogtetők alatt
 A zsúptetők vagy a suhogó mocsári nádból rakott tetők alatt
 A felfénylő átlátszó üveg mögött
 Az álommal és mésszel tarka falak kőkebleiben
 Főlnyílik minden élő szeme.
 Kicsiny
 Ismét ártatlan körök.
 A pillanat rövid és azonnal gyeplőn kell ragadni.
 Az emberek fegyvertelenül ébrednek.

Pillanat

Stevan Raičković

Íme

És épp most

Amikor torkig vagyunk a dallal

És olyan természetesen nyugszunk ki-ki a maga fekhelyén ki-ki a maga füve közt
 Majdnem úgy mint a halottak akik néhány emeletnyi mélységben fekszenek itt
 [alattunk]

Íme

Jön a régi eső

(Véletlenül mondom épp én)

Egyszerű eső

Ó

Eső mely alászivárog a körkörös levelekről átellenben

Egy tető felborzolt pikkelyein

Ugyancsak átellenben

Az üveglapon

Egy kalapon ott átellenben

És már nem vagyunk épp valami természetesek

Vagy legalábbis egyesek nem azok

De ez is elég

Sőt túl sok.

Egy erőtlen neszt hallunk amely átbújik az ablakon vagy a tű fokán

Egy nesz amely kifeszített húrként peng amely zúg amely folytatódik és ide-oda leng

K'is nesz
Majd nagy
K'is nesz
Egy iszonyú összevisszaság
Hol az utcán
Hol bennünk
Zavar amely csak zúg pedig jóval többre érdemes
(Fekhetünk volna mindannyian ki-ki a maga fülve közt)
Íme
Jóllehet itt az eredete zavarunknak
(Véletlenül mondom épp én)
Itt
Vagy valahol ekörül
Jóllehet itt az eredete zavarunknak.

Madár

Stevan Raičković

Madárkám, piciny pont az égen!
Haragos félnék tollak!
Én kék lelkem!
Nézlek, mert íjas szárnyalású dal vagy.
Úgy szeretnék most fa lenni vagy napszitta tönk.
Szállj le erre a jóságos, félelem nélküli testre!
Hallgatlak majd, akár a kő, lélegzetet se szedve.
Röppenj a homlokomra, maradj ott békén egy napra fönt.

Fehér Ferenc fordításai

